

B1 05 Verím v Ježiša Krista, ktorý trpel za vlády Poncia Piláta, bol ukrižovaný, umrel a bol pochovaný

Ježiš trpel za vlády Poncia Piláta¹. Boží Syn, ktorému sa klaníme, na tejto zemi trpel. Vystáva otázka, môže Boh trpieť? Je to jedna z prvých, najčastejších námietok, ktoré adresujú kresťanom ľudia, ktorí nie sú veriaci. Ako je to možné? Lebo vzal na seba ľudskú prirodzenosť. Neoddeliteľnou súčasťou ľudskej prirodzenosti je utrpenie vedúce k smrti. Ježiš Kristus je historická postava, nie vymyslený hrdina. Ježiš trpel preto, lebo bol poslušný svojmu Otcovi. Celý Ježišov život bol utrpením, od počatia až po smrť. Ježiš splatil Adamov dlh. Komu ho splatil? Otcovi. Kristus v sebe samom nás zmieril, zaplatil Otcovi. Utrpenie, ktoré bolo určené nám. Napriek tomu, že je vydaný do rúk ľudí, díva sa s láskou na ľudí okolo seba. Neviete prijať Božie milosrdenstvo, a preto ho nevieť dávať. Jediný spravodlivý je vyhlásený za nespravodlivého.

Ježiš bol ukrižovaný. Ako Ježiš trpel? Bol ukrižovaný. Prečo bol Ježiš ukrižovaný, prečo nie iný spôsob utrpenia? Ukrižovanie nie je prirodzená smrť. Smrť ukrižovaním nie je lynčovanie, ale poprava, ktorá je výsledkom súdneho procesu, ktorý vždy končil rozsudkom. A rozsudok smrti musel byť vynesený kompetentnou autoritou. Ukrižovanie bolo jedným z najtvrdších rozsudkov smrti, vyhradené pre najväčších zločincov. Rozsudok smrti ukrižovaním by nebol padol, keby nebol vydaný najvyššou, kompetentnou autoritou židovského národa, veľradou. Vlastný národ, vyvolený národ, vydal Ježiša pohanom na smrť. Spoločným menovateľom Ježišovho ukrižovania je oficiálne odsúdenie židovskou i rímskou autoritou na potupnú smrť. Čo inými slovami znamenalo, Ježiš je zlo, ktoré treba vykoreniť exemplárnym spôsobom. Tu vrcholí a zároveň sa končí aktivita a podiel ľudí na Ježišovej smrti.

Umrel. Ježiš neprežil ukrižovanie. Vtelený Boží Syn zakúsil realitu ľudskej smrti. Naplnil ju svojou prítomnosťou. Ježiš smrťou na kríži zachraňuje. Ako? Robí satisfakciu, zadosťučinenie. Z pohľadu Boha vyrovnanie dlhu a z pohľadu človeka uzdravenie. Boh sa na človeka nehnevá, nie je pomstiteľ, ktorý potrebuje uzmierenie. My potrebujeme zmierenie. Ježiš sa stavia na naše miesto, je miestom zmierenia. Stáva sa zjavením Božej odpúšťajúcej lásky. Boh je stále ten istý, ale človek sa potrebuje nanovo zmierovať s Bohom. Zmierenie nie je na strane Boha, ale je na strane človeka. Boh je ako slnko, ktoré na nás žiari. To, že máme na tvári tieň, nie je preto, že slnko už nesvietil, ale preto, že sme k nemu obrátení chrbtom. Kristova smrť je odhalením odpúšťajúcej Božej lásky.

Bol pochovaný. Je to dielo ľudí, ale iných, ako boli tí, ktorí Ježiša ukrižovali. Ukrižovaný bol preto, aby bol potupený. Bol pochovaný, aby nebol potupený. Pochovávajú sa mŕtvi. Ježiš bol naozaj mŕtvy, ale, na rozdiel od odsúdencov svojej doby, nebol vhozený do spoločného hrobu na smetisko ako odpad. Ježiš zanechal po sebe stopu, svoj hrob. Nebol vyhodený, ale bol pochovaný. A pochovávajú sa tí, ktorých má kto pochovať. Na scénu nastupujú aktéri Ježišovho pohrebu, Jozef Arimatejský a Nikodém. Obaja boli vážení členovia židovskej veľrady. Oni sa hlásia sa k Ježišovi vtedy, keď sa k nemu nikto nehlásil. Nepovažujú ho za nespravodlivého. Nerozumejú, ale vidia v ňom akúsi spravodlivosť. Pochovávajú ho, prejavujú mu úctu, a to nie hocakú. Ježišovi sa dostáva nový hrob. V tamtej kultúre a dobe, boli hroby drahou položkou a slúžili viacerým generáciám. Ježišovo telo je uložené do hrobu, v ktorom ešte nikto neležal.

¹ Bol piatym rímskym prefektom provincie Judea, v rokoch asi 26 – 36 po Kr.